

какъ бащата съ намръщено лице изгледа дългата и тъмна улица.

— Не, Тза-еръ — отвърна бащата. — Това нѣма да стане. Чакай, струва ми се, че тя иде . . .

Наистина, въ далечината заблѣщука пѣстро нѣкакво фенерче, та бащата и синътъ тозчасъ се отпавиха насрѣща. Слѣдъ малко се виждаха вече ясно двѣ тъмни фигури и се чу женски гласъ, който питаше страхливо:

— Ти ли си, Ли-чо?

— Да, майчице, ние сме! — извика момчето и, пѣргаво като сърне, се хвърли въ разтворенитѣ пригждки на майката.

Скоро слѣдъ това щастливото сѣмейство седѣше радостно около кипещия чайникъ и богатата трапеза. Слабата свѣтлина на пѣстрата лампичка блѣскаше по многоцвѣтнитѣ копринени постелки, възглавки и завѣси. Съ чая тѣ ядѣха твърди английски кифлички, които бащата-търговецъ бѣ купилъ, като нѣщо рѣдко, отъ далечния морскотърговски градъ Шангхай. И той разказваше на жена си за всичко видено и чуто, а малкия Тза-еръ, който за първи пѣтъ бѣ придружилъ баща си изъ далечнитѣ страни, бързаше да подпѣлва това, което бащата забравяше.

— А прѣзъ това врѣме вие тукъ сте търпѣли такива страхотии? . . . Попита бащата.

— Ехъ, добрѣ, че не бѣше за дълго! — въздхна жена му. — Ако се бѣше позабавилъ той още нѣколко дни, щѣше да заваришъ кжщата съвсѣмъ праздна. Азъ се чудя дори на старитѣ ни пазачи, какъ при тия страхотии можаха да ни останатъ още вѣрни . . .

— А слугинята Чу-и?